

[J. S. Foget.]

i saa Fald er der ikke saa stor Fare, da en Sag jo aldrig behøver at standse ved Underretten.

Jeg kunde derfor tænke mig at fremsætte det Forslag, at man fastholder Klageretten for Sager, der paaklages af domfældte, men at Disciplinærsager vedrørende Dommere indankes for Rigsretten, idet jeg gaar ud fra, at det lykkes at faa Rigsretten sammensat paa en betryggende Maade; og Disciplinærsager vil altsaa efter mit Forslag kun kunne rejses mod Underrettsdommere.

Vi er fra vor Side stadig bange for at overlade det politiske Moment større Indflydelse end højst nødvendigt, thi man kan jo benytte Klageretten som det Instrument, der kan fremtvinge ønskede Afgørelser. Men fritager man Dommerne i Landsret og Højesteret for Disciplinærsager, og indfører man den Ordning, at kun Underrettsdommere kan tiltales for Rigsretten, har man efter min Opfattelse naaet den bedste Ordning paa dette Omraade.

Lad mig fremdrage et Eksempel, som understreger min Skepsis. Jeg anmeldte i Efteraaaret en Socialdemokrat, som havde overtraadt Uniformsloven. Politimesteren afviste Anmeldelsen; jeg førte den videre, men endnu er der intet foretaget ud over visse Afhøringer — og det ligger saa langt tilbage som i Oktober Maaned. I et andet Tilfælde, nogenhunde samtidig — det gjaldt nogle Nazister, der havde udfoldet en Fane paa aaben Gade —, faldt Bøden omgaaende. I det Tilfælde, jeg har anmeldt, gik man med udfoldede socialistiske Faner, anført af en voksen Mand i Uniform. Men dér er intet sket. Hvad er da Grunden hertil? Ja, det ligger nær at antage, at politiske Momenter har spillet ind — ellers vilde en saadan Sag vel næppe kunne trækkes ud i Maaneder, ja, nu snart i et halvt Aar. Og det er dette, der stadig trænger sig paa, det, vi stadig er ængstelige for, at hvis vi gennemfører en Klageret som den, der her er foreslaaet, og som vil kunne virke som Strafferet i Disciplinærsager over for Dommere, vil man herigennem let kunne faa det politiske Moment ind, saaledes at man ved Tryk fra politisk overordnet Side netop vil kunne faa de Resultater, man ønsker, af vedkommende Ret.

Jeg gentager: Jeg er enig med Hensyn til Klageretten for domfældte, men maa gaa

imod Disciplinærdomstolen for Dommere i den her foreslaaede Skikkelse og i det hele for Dommere i Landsret og Højesteret.

Aksel Larsen: Jeg tillader mig at henvisse til de Udtalelser, jeg fremsatte, da et lignende Lovforslag var til Behandling her i Tinget i forrige Samling.

Vort Parti har intet imod en særlig Appelret til at tage sig af Spørgsmaalet om Straffesagers eventuelle Genoptagelse. Jeg anser ikke en saadan Ret for særlig nødvendig, men vi har ikke noget derimod, og den kan maaske i visse Tilfælde være gavnlig. Jeg anser det derimod for yderst paakrævet, at der er en særlig Klageret eller Disciplinærret eller en Domstol med det Formaal at tage sig af Disciplinærsager og Klager over Dommere. Vi vilde se med stor Sympati paa Gennemførelse af et saadant Lovforslag og yde det vor Støtte.

Det er imidlertid ikke et saadant Lovforslag, der foreligger her. Da denne Sag startede i sin Tid, i Tidernes Morgen, før den højtærede Justitsminister begyndte sin Nedgangsperiode i Rigsdagens og Juristernes almindelige Omdømme — naturligvis ikke i vort Omdømme, for dér begyndte han betydeligt før at gaa nedad —, havde den særlige Klageret eller Appelret, som den vist dengang kaldtes, en Sæmmensætning omtrent som den, der nu foreslaas, da Lovforslaget kommer til os fra det andet høje Ting.

Dette Forslag blev udsat for en meget haard Medfart fra forskellig Side, og ikke mindst følte de, der ansaa sig for særlig berørte deraf, nemlig Dommerne, sig meget brøstholdne ved Tanken om, at man vilde sætte andre end Folk af deres egen Stand til at sidde til Doms over dem.

Som Følge af denne Kritik gik den højtærede Justitsminister ind paa at ændre Forslaget og kom med denne Indstilling til første Behandling af Forslaget her i Folketinget. Ved første Behandling blev der fra forskellig Side, bl. a. af de Radikales Ordfører og af mig, fremsat Ønske om, at der kom Lægmand ind i den særlige Domstol, der skulde tage Stilling til Klager over Dommere. Den højtærede Justitsminister erklærede sig indforstaaet med det Synspunkt, vi fremførte, og i Folketinget blev Lovforslaget derfor ændret saaledes, at der foruden